

[Udenrigsministeren]

Vi har ikke fundet – af grunde, der er blevet meget uddybet – at der skulle indføres det helt nye princip, at man skulle lovgive med bindende virkning for en del af erhvervslivet, i dette tilfælde med hensyn til indkøb af kul. Man har rettet en henstilling, og i denne henstilling ligger der en forhåbning om, at man i de dispositioner, man foretager, vil følge det flertal i folketinget, der har givet udtryk for sin opfattelse af forholdene i Sydafrika og dermed begrundet, hvorfor man bør ændre sit indkøbsmønster.

Jeg vil sige med hensyn til Polen, at jeg går ud fra, at forslaget skal til behandling i et udvalg, og jeg vil meget gerne sørge for, at der bliver givet tydeligt svar på det spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om boykot af økonomiske aktiviteter m.v. i Den sydafrikanske Republik.

[Af Steen Folke (VS) og Anne Grete Holmsgård (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B. 60. Fremsat 5/2 80).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg konstaterer, at forslaget faktisk er identisk med et tidligere fremsat forslag fra november måned 1978. Vi har i forbindelse

med den forrige sag på dagsordenen været inde i en diskussion, hvor principperne for regeringens holdning er akkurat de samme som ved det her foreliggende forslag. Det afgørende er, at det skal være i et internationalt samarbejde, først og fremmest i FN eller andre internationale organer, at man skal have drøftet tingene og nå frem til bindende aftaler. I det øjeblik FNs sikkerhedsråd har truffet en beslutning, vil regeringen føle sig bundet af en sådan beslutning og tage de nødvendige skridt. Det har altså ikke været tilfældet.

Der er – og lad mig gentage det, for at misforståelser ikke skal opstå – ingen ændring i dette, at regeringen på nordisk plan og inden for FN sammen med andre søger at forøge trykket imod styret i Sydafrika. Men forudsætningen for noget i retning af det, som ligger i forslaget, er det, jeg her har nævnt.

Jeg vil føje til, at vi omkring hele problemet Sydafrika naturligvis føler os forpligtet til at yde den humanitære bistand, vi kan, til apartheidpolitikens ofre og på forskellige andre måder øve en praktisk indsats for at få dette regime afskaffet jo før jo bedre.

Kelm-Hansen (S):

Da dette forslag sidst var til behandling her i folketinget, blev det af, jeg tror det var hr. Gert Petersen betegnet som et debatoplæg, der ikke havde mulighed for at samle flertal i folketinget og som sådan heller ikke havde en så stor betydning, at det reelt kunne rokke blot en lille smule ved Danmarks stilling i denne sag. Jeg tror, at denne karakteristik også gælder nu i 1980, og socialdemokratiet må derfor afvise dette forslag.

Jeg kan i det store og hele henholde mig til de bemærkninger, som vort partis ordfører hr. Poul Nielson har fremsat de gange, hvor folketinget i øvrigt har diskuteret hele Sydafrikaproblematikken. Vi føler os overbevist om, at en dansk enegang i en sådan boykotaktion vil være helt og aldeles uden betydning. Skal en boykot have nogen mulighed for at ryste det sydafrikanske styre, er det en klar forudsætning, at det sker i form af en international aktion.

Det vil være kendt, at socialdemokratiet har deltaget i og stadig deltager i arbejdet for, at en sådan international aktion kan eta-